

РЕШЕНИЕ

№ 24370

гр. София, 17.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в
публично заседание на 10.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **9424** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 4 вр. чл.9а, ал.2, т.4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Р. И. М., [дата на раждане], гражданка на Сирийската арабска република, лично и в качеството на майка и законен представител на малолетните М. А. А., [дата на раждане], Ш. А. А., [дата на раждане] и Д. А. А., [дата на раждане], чрез адв. Н. от САК срещу откази за издаване на виза за „D“, издадени на 15.08.2025 г. по заявления № IST25012847V, № IST25012850V, № IST25012848V и № IST25012849V, подадени на 09.05.2025 г., постановени от А. З., съветника, консул в Генералното консулство на Р България в [населено място], Р Турция

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материалноправни разпоредби. Излагат се съображения, че при кандидатстването за издаване на виза са представени всички необходими документи, но въпреки това издаването на такава е отказано. Посочва се, че жалбоподателите са членове на семейството (съпруга и деца) на А. А. М., който е получил международна закрила (хуманитарен статут) в Р България и на това основание, след представяне на необходимите документи, председателят на ДАБ е издал решение за събиране на семейството на територията на страната. Поддържат се доводи, че в отказите за издаване на визи не съдържат фактическите основания за издаването им и не са изложени конкретни мотиви. Липсата на мотиви е абсолютно основание за отмяна на оспорения акт, съгласно константната съдебна практика. Изтъква се, че оспорените откази са издадени в противоречие с принципа за пропорционалност, въведен в чл.6 АПК, тъй като с него се засяга в

значителна степен правото на личен и семеен живот на жалбоподателите. Излагат се аргументи за нарушение на чл. 8 от ЕКПЧ. От друга страна при положение, че след като един от членовете на семейството е получил хуманитарен статут, за него е установено, че не може да се завърне в Р С., поради което семейството може да реализира правото си на живот в цялост единствено в Р България. При тези съображения се иска отмяна на оспорените административни актове.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващия не се явява, представлява се от адв. И. от САК, който поддържа жалбата.

Ответникът не се явява, не се представлява и не взема становище по основателността на жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София – град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявления, подадени на 09.05.2025 г., жалбоподателите, лично и чрез законен представител, са кандидатствали за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. Карта на чужденец с хуманитарен статут, издадена на А. А. М.; 2. Решение № 3022/09.04.2025 г., с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 и чл. 34, ал. 1 и 2, във връзка с § 1, т. 3, б. а) от ДР на ЗУБ на А. А. М. е разрешено да се събере на територията на страната със съпругата си Р. И. М. и с малолетните си деца М. А. А., [дата на раждане], Ш. А. А., [дата на раждане] и Д. А. А., [дата на раждане]; 4. Застраховки.

Като доказателства по делото са приети заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г., с която министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 6 от 13.02.2025 г. на посланика на Генералния консул в Р Турция, с която за завеждащ консулска служба в Генералното консулство – [населено място], Р Турция е определен А. З., КДЛ, който да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

На 15.08.2025 г. в Стандартни формуляри за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза са обективирани откази за издаване на виза „D“, издаден от КДЛ в Генералното консулство на Р България в [населено място], Р Турция. Като правно основание в отказа са посочени разпоредбите на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ – целта на пътуване на база представените документи и устни данни не е доказана убедително; събрани са данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Отказите са съобщени на 15.08.2025 г.

Жалбата е подадена в Административен съд София-град на 25.08.2025 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Подадената жалба е допустима - подадена е до съда от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи могат подлежат на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

На първо място, отказът е издаден от компетентен административен орган съгласно чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ във връзка с чл. 34, ал. 5 във връзка с ал. 3 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /заповеди на Министъра на външните работи и на Генералния консул в Посолството на Р България в [населено място], Р Турция, поради което не е

налице основание за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК.

На второ място, оспореният акт е обективиран във формуляр, съгласно чл. 34, ал. 3 във връзка с Приложение № 7 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. В същия формално се съдържат фактическите и правните основания за издаването му, ясна е и волята на органа, който го е издал, съгласно общата разпоредба на чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 АПК.

Въпреки това, съдът намира, че в оспорения акт не се съдържат ясни мотиви за постановяването му.

В случая е приложена разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 22 ЗЧРБ, съгласно която се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Ответникът не сочи въз основа на какви обстоятелства и доказателства за това е достигнал до извода, че жалбоподателят би използвал целта на пътуване като предлог за незаконна миграция. Не се сочи и коя е тази трета държава, в която цели да мигрира лицето.

Действително съгласно все още актуалното ТР № 16 от 31.03.1975 г., ОСГК на ВС, мотивите не е необходимо да съвпадат по време издаването на административния акт или отказа и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение... като е възможно мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. В случая, предвид събрания по делото доказателствен материал не се променя извода за немотивираност на акта и наличието на съществени процесуални нарушения при издаването му.

Административният орган е задължен да изложи коректно фактите по делото, въз основа на които е формирал и своите правни изводи. Във формуляра съгласно чл. 34, ал. 3 във връзка с Приложение № 7 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим не е цитиран какъвто и да е било конкретен документ от административната преписка с дата, номер и издател, в който да се твърди конкретната фактическа обстановка, мотивирала органа да обективира отказа си за издаване на виза. Недопустимо е осъществилата се фактическа обстановка да се установява въз основа на твърдения досежно обстоятелствата от значение за случая, изложени от страните за първи път в хода на съдебното производство, в което съдът осъществява контрол за законосъобразност на оспорения акт и не следва да допълва/изменя волята на административния орган, изразяващо се в подмяна на съображенията, мотивирали преценката на органа. Съдът е длъжен да обсъди писмените доказателства, приложени към административната преписка, и да провери дали са относими към спора, когато в административния акт са изложени конкретни фактически основания за отказ. Чрез обсъждане на писмените доказателства съдът не може да санира и допълни оспорения административния акт. Не е допустимо преценяването на законосъобразността на акта на фактически и правни основания извън тези, които е посочил издаващият го орган, както и излагане на мотиви от съда по един немотивиран от административния орган акт. Правораздавателният контрол цели обезпечаване на субективните права и интереси на адресата на акта при наличието на властническо волеизявление. Мотивите за издаването на акта не могат да бъдат допълвани след приключване на процедурата по издаване на административния акт и неговото съобщаване, доколкото страната е била напълно лишена от възможността да разбере причините, довели до постановяване на конкретното решение /отказ за издаване на виза/ и съответно да организира адекватно защитата си, а съда - да извърши съдебен контрол за законосъобразност.

Липсата на мотиви предпоставя извода за нарушение на производствените правила, от

категорията на съществените, като води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/ на лицето заявител, съответно до отмяна на постановения отказ съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК.

На трето място, целта на издаването на визата е „събиране на семейство“.

Съображение 8 от Преамбюла на Директива 2003/86/ЕО на Съвета от 22 септември 2003 година относно правото на събиране на семейството предвижда, че следва да се отдели специално внимание на положението на бежанците поради причините, които са ги принудили да избягат от страната си и които им пречат да водят там нормален семеен живот, поради което е необходимо да се предвидят по-благоприятни условия за упражняване на правото им на събиране на семейството. Събирането на семейството при всички случаи трябва да визира членовете на семейното ядро, а именно съпругата и малолетните и непълнолетни деца /Съображение 9 от Директива 2003/86/ЕО/, доколкото съгласно чл. 2, б. "г" от Директива 2003/86/ЕО събирането на семейство означава влизане и пребиваване в държава-членка на членове на семейството на гражданин на трета страна, пребиваващ законно в тази държава-членка, с цел да се съхрани единството на семейството, независимо дали семейните връзки са възникнали преди или след влизането на това лице. Съгласно чл. 6, § 1 от Директива 2003/86/ЕО държавите-членки могат да отхвърлят заявление за влизане и пребиваване на членове на семейството на основания, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве.

В конкретния случай, административният орган не е намерил основания, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве, а наведените такива от националното законодателство (чл. 10, ал. 1 т. 22 ЗЧРБ) са недоказани и необосновани (чл. 170, ал. 1 от АПК).

В случая не се спори, че е доказана връзката между Р. И. М. и нейния съпруг и баща на малолетните М. А. А., Ш. А. А. и Д. А. А., която връзка следва да бъде преценена в производството по издаване на виза и предвид издаденото решение за събиране на семейство. Дори да е имал съмнения за връзката между лицата, органът е следвало да изиска допълнително доказателства от заявителя по реда на чл. 34 и следващите АПК с цел изясняване на спорните в производството факти и обстоятелства.

Съгласно чл. 8, ал. 5 от ЗЧРБ, след приемане и одобряване на заявление за събиране на семейството, на членовете на семейството се издават визи по облекчена процедура при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет. Съгласно чл. 34, ал. 7 от ЗУБ българските дипломатически или консулски представителства издават визи на членовете на семейството след разрешението за събиране на семейство, дадено от председателя на ДАБ. От тълкуването на сочените разпоредби се обуславя извод, че предпоставка за издаването на виза в конкретния случай е извършената преценка от компетентния орган, предоставящ международна закрила, дали ли са основания да се събере едно семейство.

Поради това се поставя и въпросът по какви причини, въпреки издадено решение на друг държавен орган за събиране на семейство, е отказано издаване на исканата виза от страна на длъжностното лице, натоварено по силата на закона да упражнява такива правомощия.

В допълнение, следва да се посочи, съобразявайки издаденото решение на друг държавен орган за събиране на семейство и съображенията, изложени по-горе досежно становището на ДАНС, че в конкретния случай органът всъщност не е извършил преценка по критериите на чл. 6 от АПК, като с издаването на оспорения акт са засегнати правата и законните интереси на чужденеца в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която той се издава, и са причинени вреди, явно несъизмерими с преследваната цел, като без излагането на каквито и да е било мотиви е даден приоритет на обществения спрямо личния интерес, обусловило и основанията за отмяната на акта като издаден в несъответствие с целта на закона съгласно чл. 146, т. 5 АПК.

Предвид гореизложеното, съдът приема акта за незаконосъобразен, поради което жалбата следва да бъде уважена като основателна.

Преписката следва да бъде изпратена на административния орган за ново произнасяне съгласно чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК, който следва да установи конкретната фактическа обстановка, подкрепена с писмени доказателства, и да формира окончателните си правни изводи, да предостави възможност на заявителя да участва в административното производство, вкл. и да представи доказателства с цел изясняване на спорните факти и обстоятелства относно спазването на изискванията за издаване на виза (чл. 34 и следващите във връзка с чл. 7 – чл. 9 от АПК), като съобрази и, че е издадено от председателя на ДАБ решение за събиране на семейство, така че заявителят да разбере причините, поради които повторно му се отказва издаването на виза, съответно – при евентуално оспорване съдът да извърши преценка законосъобразно ли е обективизиран отказът.

С оглед изхода от спора на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателите следва да бъдат присъдени разноски в размер на 531.73 евро, представляващи платена държавна такса и адвокатско възнаграждение. Разноските следва да бъдат заплатени от Министерство на външните работи – юридическото лице, в структурата на което е органът, издател на оспорения в настоящото съдебно производство акт, по аргумент от § 1, т. 6 ДР АПК.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 46-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. И. М., [дата на раждане], гражданка на Сирийската арабска република, чрез адв. И. от САК, срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на КДЛ при посолството на Р България в [населено място], Р Турция по заявление № IST25012847V от 09.05.2025 г.

ОТМЕНЯ по жалба на М. А. А., [дата на раждане] в Р С., действащ чрез своята майка и законен представител Р. И. М., чрез адв. И. от САК, срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на КДЛ при посолството на Р България в [населено място], Р Турция по заявление № IST25012850V от 09.05.2025 г.

ОТМЕНЯ по жалба на Ш. А. А., [дата на раждане] в Р С., действаща чрез своята майка и законен представител Р. И. М., чрез адв. И. от САК, срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на КДЛ при посолството на Р България в [населено място], Р Турция по заявление № IST25012848V от 09.05.2025 г.

ОТМЕНЯ по жалба на Д. А. А., [дата на раждане] в Р С., действащ чрез своята майка и законен представител Р. И. М., чрез адв. И. от САК, срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на КДЛ при посолството на Р България в [населено място], Р Турция по заявление № IST25012849V от 09.05.2025 г.

ИЗПРАЩА преписката за ново произнасяне от административния орган по заявленията от 09.05.2025 г., подадени от Р. И. М., лично, М. А. А., Ш. А. А. и Д. А. А., чрез тяхната майка и законен представител Р. И. М., граждани на Р С., за издаване на визи за дългосрочно пребиваване в едномесечен срок от влизане в сила на настоящия съдебен акт в съответствие със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, изложени в него.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Р. И. М., лично и като майка и законен представител на малолетните М. А. А., Ш. А. А. и Д. А. А., сумата в размер на 531.73 евро, представляваща направените по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 - дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: